

ALICE HUNTER
DE VROUW
VAN DE
SERIAL KILLER

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 HarperCollins *Publishers*

Oorspronkelijke titel: *The Serial Killer's Wife*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Karin de Haas

Omslagontwerp: Holly Macdonald © HarperCollins Publishers Ltd. 2021

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Karina Vegas / Arcangel Images

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 6890 9 (e-book)

NUR 305

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Publishers* Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

© en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Beth

Nu

Ik ben half opgelucht, half geïrriteerd wanneer ik iemand dringend op de voordeur hoor kloppen. Poppy heeft eindelijk haar ogen dichtgedaan nadat ik voor de derde keer *The Wonky Donkey* heb voorgelezen. Ik heb haar al een aantal keer beloofd dat papa zeker op tijd thuis zal zijn om haar welterusten te kussen. Het is al acht uur geweest, twee uur na haar gebruikelijke bedtijd.

‘Daar is papa,’ zegt ze, en haar zeegroene ogen springen weer open. Alle slaperigheid is in één klap verdwenen.

‘En zo te horen heeft hij geen zin om zijn sleutel te gebruiken,’ zeg ik met een zucht, opstaand van het Disney-prinsessenbed. ‘Doe je ogen maar weer dicht, mijn Poppy-popje, dan stuur ik hem zo naar boven.’ Ik laat mijn wijsvinger over de brug van haar kleine dopneusje naar het puntje glijden.

Haastig loop ik de trap af, automatisch bukkend onder de lage eiken balk, klaar om de deur open te gooien en Tom boos te vragen waarom hij zo laat is en waarom hij niet even gebeld heeft. Tegelijkertijd wil ik mijn armen om hem heen slaan; hij is nooit laat thuis van zijn werk, en ik heb me behoorlijk ongerust gemaakt. Ik heb geprobeerd mezelf ervan te overtuigen dat zijn trein vertraging had, of dat hij onderweg vanaf station Banbury in de file was komen te staan – het vreet tijd om iedere dag tussen Lower Tew en het centrum van Londen te forensen – maar in dat geval zou hij me hebben gebeld om te laten weten dat hij later thuis zou zijn. Hij zou zijn kleine Poppy niet teleurstellen – hij vindt het heerlijk om haar opgetogen gilletjes te horen wanneer hij de gekke stemmetjes doet tijdens het voorlezen. Dat is iets wat ik duidelijk niet onder de knie heb, gezien het aantal keer dat ze me heeft aangespoord om het ‘nog een keer’ te proberen, zodat ik het precies goed kan doen.

Ik haal de massieve houten deur van het slot en adem diep in om mezelf te kalmeren. Het is helemaal niet nodig om boos op hem te worden.

Hij is laat, dat is alles. Het maakt niet uit dat Poppy nu weer wakker is; hij zal haar met alle plezier instoppen terwijl ik zijn avondeten opwarm. *Niet tegen hem schreeuwen.*

Ik zwaai de deur open. ‘Waarom gebruik je je sleutel niet?’ De verwijtende woorden zijn mijn mond al uit voordat het tot me doordringt.

Het is Tom niet.

‘O, eh... Sorry, ik verwachtte...’ Mijn stem sterft weg. Mijn hart bonst luid.

‘Goedenavond. Mrs Hardcastle, toch?’ zegt een van de twee mannen. Ze staan schouder aan schouder in de smalle deuropening en blokkeren mijn zicht naar buiten. Ik kan het voertuig waarmee ze zijn gekomen niet zien, maar afgaande op hun nette pakken en het feit dat ze mijn naam kennen, weet ik instinctief dat ze van de politie zijn.

‘J-Ja,’ stamel ik.

Mijn benen trillen. Ik had gelijk. Tom heeft een ongeluk gehad.

Ik grijp de deurpost vast en knijp mijn ogen dicht. Met een snelle, oppervlakkige ademhaling wacht ik op het onvermijdelijke.

‘We zouden Mr Thomas Hardcastle graag spreken.’ De man, die zo te zien begin vijftig is, met grijzend haar dat bovenop dunner begint te worden, opent een leren portefeuille en laat me zijn insigne zien. ‘Ik ben inspecteur Manning van de Metropolitan Police, en dit is een collega van Thames Valley, brigadier Walters.’

Ik ben zo opgelucht dat zijn woorden maar half tot me doordringen. Als ze Tom willen spreken, zijn ze hier niet om me te vertellen dat hij is omgekomen.

‘Hij is niet thuis. Hij is laat terug van zijn werk. Eigenlijk dacht ik dat hij degene was die voor de deur stond.’ Mijn stem klinkt nu meer beheerst. ‘Waar gaat het over?’ Ik frons. Plotseling ben ik me ervan bewust dat inspecteur Manning op de drempel van mijn huisje is gaan staan. De andere rechercheur, van wie ik de naam alweer ben vergeten, heeft een stap naar achteren gedaan en dreuntelt nu door mijn voortuin.

Manning geeft geen antwoord.

‘Kan ik misschien helpen?’ Nu begin ik geïrriteerd te raken. Wat willen ze?

‘We zullen binnen op hem wachten,’ zegt Manning. Hij richt zich tot zijn collega, die weer naast hem is komen staan. ‘Walters, controleer eerst

de achterkant,' draagt hij hem kortaf op. Ik sla de naam op in mijn geheugen. Ik heb niet het gevoel dat ik kan weigeren om hen binnen te laten, ook al vind ik het geen prettig idee om op dit tijdstip alleen in huis te zijn met twee mannen die ik niet ken. Alsof hij mijn ongemak aanvoelt, vraagt inspecteur Manning of ik het politiebureau wil bellen om navraag te doen. Ik stoot een nerveus lachje uit, zeg dat het prima is en open de deur wat verder.

Ik hoor Poppy roepen vanuit haar slaapkamer, en ik roep terug dat ik zo dadelijk naar boven kom. 'Jullie kunnen daar wachten.' Ik wijs naar de keuken en loop achter inspecteur Manning aan. Zijn passen zijn groot en doelbewust. Ik werp een vlugge blik op mijn mobiel. Geen gemiste oproepen. Geen appje van Tom.

Waar ben je in vredesnaam?

Ik schuif de telefoon in mijn broekzak. 'Wilt u misschien een kop koffie, of thee?'

'Graag. Thee. Zwart, geen suiker.'

Mijn brein draait op volle toeren terwijl ik de ketel op het fornuis zet en twee mokken van het rek pak. 'U hebt mijn vraag niet beantwoord. Waar gaat het over?' Ik probeer mijn stem luchtig te houden – een nieuwsgierige toon, niet drammerig.

'In dit stadium hebben we alleen een paar vragen,' zegt hij, terwijl hij een beetje lomp aan mijn grote eiken boerentafel gaat zitten. Het was een van mijn favoriete aankopen toen we twee jaar geleden in dit huis waren getrokken. Ik had de verandering willen omarmen, en dus hadden we ons moderne Londense meubilair verruild voor de rustieke landelijke cottagelook.

Mijn hartslag versnelt bij het horen van Mannings woordkeuze. *In dit stadium.*

'O? Vragen over...'

Voordat hij antwoord kan geven, rammelt de achterdeur. Ik open het bovenste deel van de staldeur. Daar staat brigadier Walters. Hij heeft duidelijk de tuin geïnspecteerd.

Denken ze dat Tom zich verbergt? *Dat ik hem verberg?* Er stijgt iets van paniek in me op, en mijn verbeelding slaat op hol. Ik slik moeizaam en probeer het te onderdrukken.

Ik laat Walters binnen en vraag of hij iets wil drinken. Hij zegt niets,

schudt slechts zijn hoofd. Door de beweging valt er een lok zandbruin haar over zijn voorhoofd, die hij zonder iets te zeggen met zijn vinger opzichstrijkt. Als ze me nerveus willen maken, dan lukt dat ze prima.

‘U zei dat uw man laat uit zijn werk is. Hebt u enig idee waar hij is?’

‘Hij reist van maandag tot vrijdag op en neer naar Londen. Hij werkt voor een bank... Moore & Wells.’ Ik heb geen idee wat ik verder nog moet zeggen, dus ik stop met praten.

‘Hebt u geprobeerd om hem te bellen?’

‘Dat heb ik eerder vanavond gedaan, vlak voordat ik onze dochter naar bed bracht. Daarna niet meer.’

‘Zou u het nog een keer willen proberen, alstublieft?’

Met trillende vingers probeer ik op de naam van Tom te drukken in het schermpje met recent gebruikte nummers. Ik tik per ongeluk op het nummer van Lucy en breek de oproep vlug af. Bij de tweede poging druk ik op de juiste naam. De telefoon gaat twee keer over en gaat dan naar de voicemail. Verdorie, dat moet hij zo hebben ingesteld. Ik wil nog een poging doen, maar dan hoor ik de voordeur.

Het is Tom. Goddank. Wat er ook aan de hand is, nu kan het worden opgelost.

‘Tom! Waar heb je gezeten?’ Ik haast me naar hem toe en trek hem stevig tegen me aan, waarbij ik een licht zure geur opvang. Hij draagt het jasje van zijn pak niet; dat moet hij in de auto hebben laten liggen. Ik fluister in zijn oor. ‘Er zijn twee rechercheurs die met je willen praten.’

Ik laat hem op tijd los om zijn gezicht bleek te zien worden. Er flakkert iets in zijn diepblauwe ogen – het lijkt wel angst.

Mijn maag knijpt samen van ongerustheid.

‘Mr Thomas Hardcastle?’ Als we teruglopen naar de keuken, zie ik dat inspecteur Manning is opgestaan. Met zijn insigne in zijn vooruitgestoken hand loopt hij op Tom af. ‘Inspecteur Manning, Metropolitan Police.’

Ik zie Toms adamsappel op en neer gaan.

‘Ja. Wat kan ik voor u doen?’ zegt Tom. Hij kijkt even naar mij en richt zijn aandacht dan weer op de rechercheur. Hoorde ik een trilling in zijn stem?

‘We denken dat u ons kunt helpen bij een moordonderzoek.’

Hoofdstuk 2

Beth

Eerder

Het Nespresso-apparaat zoemt lawaaiig terwijl ik door de keuken ren in een poging om drie dingen tegelijk te doen. Het komt niet alleen doordat het een maandag is; iedere doordeweekse ochtend begint op deze manier. Luid, haastig, chaotisch... en heel erg vroeg. Poppy was om vijf uur wakker, en ik hoorde haar een minuut of tien in haar kamer rommelen, pratend tegen haar favoriete knuffeldieren – een leeuw, een tijger en een luiaard die Tom voor haar heeft gekocht – voordat ze naar mij toe kwam, zonder ook maar een spootje van slaperigheid in haar mooie ogen.

In tegenstelling tot de mijne. Het lijkt me maar zelden te lukken om meer dan vier uur te slapen, wat betekent dat mijn ogen altijd slaperig staan.

Tom was al op, gedoucht en gekleed in een van zijn vele pakken – donkergrijs, zijn favoriete kleur voor kleren. Hij zat aan de boerenkeukentafel met zijn neus in zijn iPad te wachten tot ik koffie voor hem in zou schenken en een haastig ontbijt voor hem zou maken. Dat is de gebruikelijke ochtendroutine voordat hij vertrekt en in twintig minuten naar station Banbury rijdt, waar hij de trein van 7.04 uur naar Marylebone neemt. Hij heeft geen idee hoe mijn dag er daarna uitziet, maar wanneer ik een kus op zijn hoofd druk terwijl hij rustig zijn koffie drinkt en zijn roerei eet, vertel ik hem vaak dat die chaotisch zal zijn.

Dan glimlacht hij altijd, kijkt naar me op, knipoogt en zegt: ‘Maar je zou het niet anders willen.’

Natuurlijk heeft hij gelijk. Ons leven is heerlijk. We hebben allebei werk waar we van genieten – hij als financieel portfoliobeheerder en ik als eigenaresse van mijn eigen keramiekcafé – en aan het eind van de dag komen we thuis, bij elkaar en bij onze kleine Poppy. Al onze burens en vrienden benijden ons. Nou ja, ik heb een of twee vrienden – Tom is niet zo van de sociale contacten en heeft zich sinds onze verhuizing eigenlijk nauwelijks in het dorpsleven gemengd. Dat krijg je als je te lang in Lon-

den hebt gewoond – hij weet niet meer hoe je vrienden moet maken. Toen ik hem voor het eerst ontmoette, zeven jaar geleden, was hij de spil van ieder feestje, het toonbeeld van charme, humor en intelligentie. In Londen kost het echter veel minder moeite om een sociaal leven op te bouwen dan hier, in zo'n klein dorp. Ik moet eens een etentje organiseren; hem een beetje aanmoedigen. Dat zou mij ook helpen – ik werk zoveel dat ik nauwelijks tijd heb gehad om mijn dorpsgenoten te leren kennen. Maar ik hoop daar nu verandering in te brengen met mijn nieuwe leesclub.

Nadat Tom zijn eieren heeft opgegeten en zijn bord en zijn mok in de vaatwasser heeft gezet, kust hij eerst Poppy gedag en komt dan naar mij toe. Hij slaat zijn armen om mijn middel, trekt me tegen zich aan en drukt zijn lippen op de mijne. Zijn verrukkelijk zachte, volle lippen. Hoe ge- haast onze ochtenden ook zijn, ik koester dit moment. Ik adem hem in. Hij grijpt mijn achterwerk vast en knijpt er hard in, en er laait onmiddellijk opwinding in me op.

'Ik zou je hier kunnen nemen, tegen het aanrecht,' zegt hij, sensuele kussen in mijn nek drukkend.

'Dat zou je kunnen doen. Maar ik denk dat onze dochter daar iets van zou vinden,' fluister ik ademloos.

Poppy is veel te druk met het verschuiven van haar eten van de ene kant van haar plastic bordje naar de andere, de stukjes toast met de plakjes banaan mengend en de halve aardbeien erbovenop stapelend, om op te merken wat wij doen.

Maar Tom laat me toch los en ademt diep in.

'God, wat jij niet met me doet, Mrs Hårdcastle.' Hij lacht om zijn gebruikelijke grapje, en er verschijnen kleine rimpeltjes naast zijn door- dringende blauwe ogen. 'Je kunt het toch niet maken om me zo naar mijn werk te sturen?' zegt hij, terwijl hij mijn hand pakt en die tegen zijn kruis drukt. 'Eigenlijk zou je af moeten maken waar je aan begonnen bent. Wat moet ik hiermee?'

Ik lach. 'Gedraag je! Je overleeft het wel.' Ik wil mijn hand weghalen, maar hij drukt die nog eens stevig tegen zich aan.

'Goed, het ziet ernaar uit dat ik geen keus heb. Dan ga ik maar. Misschien kunnen we dit voortzetten wanneer ik thuiskom.' En dan is hij vertrokken, mij enigszins ademloos achterlatend, leunend tegen het aanrecht. Poppy

steekt haar hand uit naar Toms iPad, die hij midden op tafel heeft laten liggen.

‘Mag ik *CBeebies* kijken?’ vraagt ze.

‘Hoho, wacht eens even.’ Ik pak een nat doekje en veeg vlug haar handen schoon. ‘Ik denk niet dat papa het leuk vindt als er plakkerige vingertjes op zijn scherm zitten.’ In feite wil papa helemaal niet dat ze de iPad gebruikt – hij is bijzonder zuinig op het ding, maar het is zo handig om Poppy bezig te houden, en de laatste tijd gebruik ik hem zelf ook wat vaker als Tom niet thuis is. Ik geef haar de iPad om zich mee te vermaken terwijl ik mezelf klaarmaak om te vertrekken.

Iets meer dan een uur later is Poppy aangekleed en staat ze ongeduldig met haar ingepakte rugzakje bij de voordeur te wachten tot ik mijn spullen bij elkaar heb gezocht. Ze wiebelt van de ene voet op de andere en zingt iets in zichzelf wat ik niet kan verstaan. De schat. Ze gaat niet heel graag naar het kinderdagverblijf, maar als ze er eenmaal is, gaat het wel. Ze heeft er nog geen vriendjes gemaakt; in elk geval noemt ze nooit namen. Ik denk dat ze op mij lijkt op die leeftijd – dat ze tijd nodig heeft om mensen te vertrouwen. Misschien heb ik dat nog steeds wel. Ik gris mijn sleutels en de stapel posters van het tafeltje in de gang.

‘O, wacht even. Waar heb je de iPad van papa gelaten, liefje?’ Ik kijk de gang rond en werp een vlugge blik in de keuken, maar ik kan de tablet nergens ontdekken.

‘Eh... Ik heb hem...’ Poppy haalt haar schouders op.

‘Maakt niet uit, ik vind hem later wel.’ Ik heb nu geen zin om te zoeken. ‘Okidoki, mijn kleine Poppy-popje, laten we gaan!’

Wanneer we naar buiten stappen, pak ik haar hand vast. ‘Ze zijn mooi, hè, mama?’ zegt ze, met haar vrije handje naar de bloemen in de tuin wijzend. Ik weet niet precies wat voor soorten het zijn, maar ze heeft gelijk, ze zijn prachtig: paarstinten, blauwtinten en mooie rozetinten. Een klimplant met witte bloemen omlijst de deuropening en geeft die een gezellige en huiselijke aanblik. Dat is wat ons in deze grote cottage trok toen we besloten vanuit Londen naar Lower Tew te verhuizen: de aantrekkelijke voorgevel. Met zijn pittoreske rieten dak en opvallende rode bakstenen werden we er bijna net zo snel verliefd op als we verliefd waren geworden op elkaar.

Ik had Tom voor het eerst ontmoet bij Sager + Wilde, een restaurant in Bethnal Green, op de avond van mijn vijftiende verjaardag. Ik voelde een vonkje toen hij zich door de mensen op het terras heen bewoog om naar mijn tafeltje te komen. En nog eentje toen hij mijn vriendinnen negeerde en mij zelfverzekerd aansprak, mijn hand pakte en die kuste. Toen we deze cottage voor het eerst zagen, was er ook een vonk. Het was voorbestemd.

Ik geloof in vonken.

‘Ze zijn prachtig, Poppy,’ zei ik, mijn aandacht weer op het moment richtend. ‘Ik moet eens uitzoeken wat voor bloemen het zijn.’ *Het is pas twee jaar*, voeg ik er in mezelf aan toe. Twee jaar, bijna op de dag af, sinds we hier zijn komen wonen. Niet lang daarna was ik begonnen met mijn keramiekcafé – een droom die ik nooit voor mogelijk zou hebben gehouden toen ik nog als recruiter in hartje Londen werkte. Ik kan nog steeds niet geloven dat alles op zijn plek is gevallen en dat we nu dit leven kunnen leiden. Het is bijna perfect.

Maar er is altijd nog meer, toch? Iets anders om naar te streven. Perfectie is een staat die altijd minstens één stap verder ligt dan de plek waar je je bevindt. Een compleetheid die niet echt haalbaar is. Echte smetteloosheid is heel zeldzaam.

‘Goemorgen, Lucy,’ roep ik als ik een halfuur later Poppy’s Place binnenstap. Ik had het Poppy’s Pottery Place willen noemen, maar volgens Tom was dat te veel alliteratie.

‘Morgen!’ klinkt het ergens achteringedempt. Lucy moet bezig zijn om de inmiddels afgekoelde geglazuurde voorwerpen van de schildersessie van gisteren uit de oven te halen.

Nadat ik mijn spullen achter heb gelegd, pak ik een van de posters die ik thuis heb gemaakt en prik die op het mededelingenbord. Ik heb er zin in om de leesclub in het dorp nieuw leven in te blazen, maar stiekem ben ik ook een beetje nerveus. Ik weet niet precies hoe het zal vallen; ik wil niet dat mensen denken dat ik de plek van Camilla in probeer te nemen. Er kruipt een huivering langs mijn ruggengraat. Het is inmiddels bijna een jaar geleden – dat is lang genoeg na haar overlijden om niet respectloos over te komen, toch? Ze was razend populair in het dorp, vooral onder de moeders. Het zou kunnen dat sommige dorpsbewoners het on-

gepast vinden dat ik iets overneem waar zij mee is begonnen. De effecten van haar plotselinge dood worden nog steeds gevoeld – de naschok golfde door de gemeenschap, omdat ze een tweejarige moederloos achterliet. De kleine Jess is nu bijna drie, dezelfde leeftijd als mijn Poppy. Ik kan me niet eens indenken dat ik haar ooit zou verlaten; het is te hartverscheurend. Camilla's man, Adam, moet onvoorstelbaar veel leed hebben door-gemaakt. En dat doet hij waarschijnlijk nog steeds.

Ik schud mijn hoofd; ik wil niet stilstaan bij dit drama.

'Zijn we zover?' Ikschrik op van de stem van Lucy. Ik draai me om en zie haar staan, met haar schort voor, helemaal klaar om de boel open te gooien. Haar lange kastanjebruine krullen zijn bijeengebonden in een losse knot, en een blauwe hoofdband met een bloemenprint houdt de rest op zijn plek. Ze is pas drieëntwintig, maar ze is zelfverzekerd, betrouwbaar en een harde werker. De kinderen (en de volwassenen) zijn gek op haar opgewekte manier van doen en haar gezang tijdens het werk. Voornamelijk liedjes uit Disney-films, maar nu en dan gooit ze er een showliedje in voor de volwassenen. Ik had geen betere keus kunnen maken toen Poppy's Place zo populair werd dat ik iemand nodig had om me te helpen. Lucy treft de voorbereidingen voor de dag, zet de machines aan en stalt de verse taarten en gebakjes uit in de vitrines, terwijl ik Poppy afzet bij het kinderdagverblijf. Later bewaakt ze het fort wanneer ik Poppy op ga halen. Op zaterdagochtend gaat ze zelfs van negen tot twaalf open om warme drankjes en snacks te serveren. Mijn eigen weekends houd ik altijd vrij voor mijn gezin; daar heb ik van begin af aan op gestaan. In feite doet Lucy al het harde werk – iets waar ze op dagelijkse basis grapjes over maakt. Dan zeg ik tegen haar dat ze goed wordt betaald, en dan lachen we en gaan we verder met ons werk.

'Jazeker. Laat de dag maar beginnen,' zeg ik, wrijvend in mijn handen.

Toen wist ik echter nog niet dat de dag zo ernstig zou eindigen.

Hoofdstuk 3

Beth

Nu

Met trillende handen schenk ik een glas pinot grigio in. Inspecteur Manning en brigadier Walters hebben Tom meegenomen naar het politiebureau in Banbury.

‘Heeft hij een advocaat nodig?’ had ik voorzichtig gevraagd toen ze hem naar buiten loodsten.

Manning had hetzelfde antwoord gegeven als eerder: ‘In dit stadium hebben we alleen een paar vragen.’ Toen had hij me bedankt voor de thee en me zijn rug toegekeerd. Het was onwerkelijk – mijn brein liep twee stappen achter op de gebeurtenissen. Ik had hulpeloos toegekeken terwijl Tom was vertrokken, vlak nadat hij thuis was gekomen. Ik had geen kans gekregen om met hem te praten, hem te vragen hoe zijn dag was geweest, waarom hij zo laat was. Zijn geschokte uitdrukking staat op mijn netvlies gebrand.

Maar had ik nog iets anders dan schok over zijn gezicht zien flitsen?

Die gedachte duw ik opzij.

O god. Poppy.

Het arme ding. Toen de rechercheurs binnenkwamen, had ik beloofd dat ik snel naar boven zou komen, en dat was meer dan een halfuur geleden. Ik laat mijn glas op het aanrecht staan en ren naar boven, naar haar slaapkamer. Door de kier in de geopende deur zie ik haar liggen, diep in slaap, met haar handjes op haar borst. Mijn hart smelt. Zo onschuldig. *Van alles wat we ooit hebben bereikt, komt zij het dichtst bij perfectie*, denk ik, terwijl ik de deur zachtjes sluit. *Mijn kleine prinsesje.*

Ik wil het allerbeste voor haar; het beste wat ik haar ooit kan geven.

Ik zal haar niet verlaten, zoals mij als kind is overkomen. Ik word nog steeds gekweld door de herinneringen aan mijn vader, die niet genoeg van me hield om te willen blijven. Mijn moeder raakte in een depressie en begon te drinken, zodat het aan mijn oma was om mij groot te brengen. Ze deed haar best, maar de schade was onomkeerbaar. Het beïnvloedt nog steeds veel van mijn beslissingen.

Poppy zal geen slechte jeugd hebben; ik weiger dat te laten gebeuren. Ze moet een veilig, gelukkig thuis hebben, met liefhebbende ouders die haar nooit in de steek zullen laten.

Ik drink het glas leeg, open de koelkast, pak de wijnfles en schenk nog een keertje in. Terwijl ik een grote slok neem, verschijnt het beeld van mijn moeder in mijn gedachten.

Word niet zoals zij.

Ik giet de overgebleven wijn in de gootsteen en zet het glas in de vaatwasser. Ik moet helder kunnen denken. Het is pas een halfuur geleden dat ze Tom hebben meegenomen; ze zijn waarschijnlijk nog maar net op het bureau. Het zou nog uren kunnen duren voordat hij terugkomt. Misschien moet ik proberen wat tv te kijken of zelfs naar bed gaan. Hoewel ik er tamelijk zeker van ben dat dat zinloos zal zijn; ik kan de woelige gedachten die door mijn hoofd tollen nu al niet onderdrukken, laat staan als ik in een stille kamer in het donker zou gaan liggen.

Een moordonderzoek, had Manning gezegd.

De moord op wie? Waar? Wanneer? Hoe?

En hoe komen ze erbij dat mijn Tom er iets over zou weten?

Hoofdstuk 4

Tom

Nu

Onderweg naar het politiebureau van Banbury bel ik mijn advocaat, Maxwell Fielding. Ik geloof geen seconde dat er zoiets bestaat als een ‘informeel gesprekje’ met de politie, en hoewel ik volgens inspecteur Manning niet ben gearresteerd of aangehouden, wil ik geen enkel risico nemen. Waar dit ook over gaat, ik neem aan dat ze denken dat er een verband is tussen mij en het moordslachtoffer. Dus tot ik meer informatie heb, wil ik er iemand bij hebben die me kan adviseren.

Mijn hart begint te bonzen als we het bureau bereiken.

Een kille wind blaast over de parkeerplaats wanneer we met z’n drieën naar de ingang van het politiebureau lopen. Ik huiver en vervloek mezelf omdat ik er niet aan heb gedacht om een jas te pakken voordat ik van huis ging – het jasje van mijn pak had ik in mijn auto moeten achterlaten. Ik sla mijn armen over elkaar en been met grote stappen naar de ingang, maar ik blijf staan wanneer ik me realiseer dat ik voor de rechercheurs uit loop. Zó graag wil ik nou ook weer niet naar binnen. Als ik het nu al koud heb, kan ik me voorstellen dat dat alleen maar erger wordt wanneer ze me gaan ondervragen.

Trek geen overhaaste conclusies, je bent niet gearresteerd.

Mijn gedachten schieten alle kanten op terwijl ik probeer te bedenken waar dit over gaat. Binnen brengen ze me naar een klein vertrek en vragen me om daar te wachten. Dit soort uitsteltactiek zijn bedoeld om je nerveus te maken. Gespannen. Om de adrenaline door je lichaam te jagen terwijl je zwetend piekert over wat er zal gaan gebeuren.

Misschien maak ik het te ingewikkeld. Ik hoop tegen beter weten in dat ze me echt alleen maar een paar vragen gaan stellen over iemand die ik al in jaren niet meer heb gezien – of beter nog, die ik nooit heb ontmoet. Misschien is het iemand die ik helemaal niet ken. *Het slachtoffer*. Het zou allemaal op een zwak verband kunnen rusten, bijvoorbeeld dat

we dezelfde sportschool hebben bezocht of dat het slachtoffer een oude cliënt van mij is bij de bank. Ja, zoiets moet het zijn.

Ik adem langzaam en diep in, in een poging mezelf bij elkaar te rapen.

Ik wil niet schuldig overkomen voordat ik mijn mond zelfs maar open heb gedaan.

Ik denk aan de uitdrukking op het gezicht van Beth toen ik met de rechercheurs vertrok. Haar mond geopend, alle kleur weggetrokken uit haar mooie hartvormige gezicht.

Ze had er bang uitgezien. Alsof ze daar reden toe had.

Dit is niet de eerste keer dat ik op een politiebureau ben, maar het is wel de eerste keer dat ik word ondervraagd in verband met een móórd.

Ik bal mijn vuisten onder de rechthoekige tafel. Mijn trouwring drukt in het vlees van de vingers ernaast. Ik dwing mezelf om mijn handen weer te ontspannen en leg mijn armen losjes voor me op de tafel. Op die manier zal ik minder gestrest overkomen. Ik doe mijn ogen dicht om de raamloze, dofgele muren niet te hoeven zien. De ruimte is claustrofobisch, benauwd, en dat terwijl er nog niemand anders bij is. Waarom hebben ze hun vragen in vredesnaam niet gewoon bij mij thuis gesteld?

Omdat het ernstig is, antwoordt de stem in mijn hoofd.

O god. Wat gaat er gebeuren?

Bij het geluid van de deur vliegen mijn ogen open.

Ik denk dat ik daar snel achter zal komen.

Hoofdstuk 5

Beth

Nu

Het matras zakt in en mijn lichaam verschuift een klein stukje. Het is genoeg om me te wekken; ik heb heel licht geslapen.

‘Tom? Hoe laat is het?’ Ik ga rechtop zitten, knipperend met mijn ogen.

‘Sst. Maak je geen zorgen, liefste, ga maar weer slapen,’ zegt hij. Hij trekt zijn benen onder het dekbed en kruipt tegen me aan. Zijn huid voelt koud aan tegen de mijne, en ik ril. ‘Sorry, Beth,’ mompelt hij in mijn hals.

‘Sorry dat je zo koud bent?’

‘Nee. Je weet wel wat ik bedoel. Sorry van vanavond, dat ik zo laat was, en toen... Nou ja, de rest.’

‘Is alles nu opgelost?’ De vermoeidheid heeft me leeggezogen; mijn stem is een fluistering.

‘We praten morgenochtend wel.’

‘Maar daar hebben we nooit tijd voor,’ zeg ik slaperig.

‘Maakt niet uit, maak je er nu maar niet druk om.’

Als iemand je vertelt dat je je ergens niet druk om moet maken, heeft dat meestal het tegengestelde effect.

‘We praten nu,’ zeg ik. Ik richt me op, leunend op mijn elleboog, en kijk naar Tom. Het maanlicht kruipt door een opening tussen de gordijnen naar binnen, maar het is niet genoeg om zijn gelaatstreken te kunnen onderscheiden. Ik draai me om en knip het lampje op mijn nachtkastje aan.

‘O, Beth! Niet nu.’ Hij beschermt zijn ogen met zijn hand.

‘Het zal wel nu moeten. Morgen staat er te veel op het programma. Ik moet voorbereidingen treffen voor een verjaardagsfeestje en daarna Poppy ophalen van de opvang en haar meenemen, want het feestje begint om vier uur -’

‘Het is al morgen,’ zegt hij met een kreun. ‘We kunnen vanavond praten. Probeer nu nog wat te slapen.’ Hij wendt zich van me af.

‘Nee, Tom. Ga alsjeblieft zitten. Ik moet weten wat er op het politiebureau is gebeurd,’ smeed ik. ‘Kun je ze helpen bij hun onderzoek? Over wie ging het? Iemand die je kent? Zeg me alsjeblieft dat het niet ernstig is.’

Met een zucht zet hij zijn kussens tegen het hoofdeinde en gaat er met zijn rug tegenaan zitten. Ik hoor dat hij een lange stroom lucht uit zijn neusgaten laat ontsnappen. Ik voel mijn hart kloppen in mijn hals terwijl ik op de antwoorden wacht.

‘Het ging over Katie,’ zegt hij eenvoudig.

‘Shit.’ Meer dan haar achternaam heb ik niet nodig. Ik weet wie ze is. Katie Williams was Toms vriendin vlak voordat hij mij ontmoette. Voor zover iedereen wist, was ze vertrokken om de wereld rond te reizen, of zo iets. Ik wist dat ze Toms hart had gebroken – dat had hij me tijdens onze eerste date verteld. Sinds die keer hadden we het echter maar één keer over haar gehad. Tom staat niet stil bij het verleden. *Je moet vooruitkijken*, zegt hij altijd.

‘Inderdaad. Shit.’ Hij laat zijn hoofd zakken tot zijn kin zijn borst bijna raakt. Ik schuif wat dichters naar hem toe, leg mijn ene arm op zijn buik en streel met mijn vingertoppen het haar rond zijn navel.

‘Oké. Dat is een schok. Wanneer hebben ze haar gevonden?’

‘O nee,’ zegt Tom hoofdschuddend. ‘Ze hebben haar niet gevonden. Ze vermoeden alleen maar dat haar iets is overkomen.’

‘Dat is gunstig, toch?’ zeg ik optimistisch.

‘Misschien.’

‘Dan wilden ze je alleen spreken omdat je een ex-vriend bent. Vroegen ze of je haar de laatste tijd nog hebt gesproken?’

‘Dat soort dingen, ja.’

‘Dus je kon ze niet echt helpen. Want je hebt haar niet gesproken.’

‘Precies. Zoals ik al zei, er is niets om je zorgen om te maken. Ik heb mijn steentje bijgedragen. Nu moet je gaan slapen, Beth. Anders ben je straks bekaf als de wekker gaat.’

‘Ik ben altijd bekaf, dat is mijn standaardmodus,’ zeg ik, en ik probeer te glimlachen.

‘Morgen vertel ik je de rest wel.’

Voorlopig weet ik genoeg. Ik doe het licht uit, ga liggen en sla mijn arm om Toms middel. Ik wil hem laten weten dat ik er voor hem ben, dat zijn vrouw hem steunt. Maar mijn hoofd wil niet tot rust komen, en al snel

denk ik aan alles wat ik over Katie weet – wat niet veel is. Zij had vlak voor mij een relatie met Tom en ze was stapelgek op hem. Ze had al haar vrije tijd met hem doorgebracht.

Ik bedenk hoe charmant Tom was; hoe makkelijk ik van hem in de ban was geraakt. En dat ik dat altijd was gebleven. Zijn relatie met Katie had zes maanden geduurd. Hij had gezegd dat ze hem had opgebrand – ze was veranderd, ze wilde andere dingen dan hij.

Ik was met hem getrouwd. Ik had zijn kind op de wereld gezet.

Ik had mezelf altijd beschouwd als de uitverkorene.